

стотата, учи насъ да сѣ пазиме отъ благодѣланіе (кърварство), и отъ други тѣлесни похоти.

Евангеліе ще сѣ каже благовѣстіе, защото ни казва истинны нѣща, що иматъ благо и добро, сирѣчь: оставленіе на грѣховеѣ, правда, на небото возхожденіе, синоположеніе кожіе, наслѣдіе на вѣчната докрина, освобожденіе отъ вѣчна мѣжа. Това свѣщенното евангеліе сички добри работи ни доказва, за ради това сѣ и нарича благовѣстіе, защото ни извѣстава добры и полезны нѣща; сѣ които исказва и учи насъ на добро. Нїе лѣсно го прїахмемъ безъ никакавъ трѣдъ, но сѣ благодатѣта и сѣ кожіето челоуѣколюкіе сѣ сподокихмемъ на толко добро.

Четыри евангелисти сѣ: Матей, и Іованнъ отъ дванайсетото апостолско число сѣ. Лука и Марко отъ седемдесатото апостолско число сѣ. Матей понапредъ написалъ своето евангеліе на еврейскы языкы, отъ другитѣ евангелисти, защото нѣкои Евреи былы повѣрвали Исуса Христа, подиръ вознесеніето господне осемь години. А послѣ было преведено на елленскій языкы отъ Іованна. А Марко слѣдъ десеть години исписалъ своето евангеліе подиръ възнесеніето господне, и былъ наѣченъ отъ апостола Петра. Лука подиръ петнайсетъ години былъ исписалъ своето евангеліе.

А Іованнъ подиръ тридесеть и двѣ годыни исписалъ своето евангеліе по възнесеніето господне, другитѣ евангелисти сѣ былы прѣставили отъ този свѣтъ. Този евангелистъ Іованнъ поискалъ да види тѣхныѣ евангелїа да ли сѣ право написанны истинно, да не бы имали нѣщо лишено: но като гы видѣлъ много гы похвалилъ. Штото былы изоставили тѣ, той гы напзанилъ, а што сѣкрѣтено, той малко поразирилъ. А што не е сѣ написало евангелїето отъ едного, що е было потребно да го пишатъ четворица; могло бы да сѣ напише отъ едного, но за да бы сѣ показала още подобрѣ истинната евангелска, за ради това благоизволилъ Богъ да сѣ напише отъ четьрма челоуѣка: защото нїе гледаме тїа четьритихъ евангелисти, чи не сѣ былы сѣдѣли на едно мѣсто, но былы единъ на една страна, а други на друга.